

Publicerad 2012-04-12 21:51 av Ellika

Om vi bara kunde ta det lite, lite lugnare.

Romeo

Vila, min gosse, som en stjärnklar natt,
slut dina ögon en stulen sekund.

Töm dig på tankar, ponera att
ditt inre är en grönskande lund.

Men vad hjälper väl det i jäktad timma,
att veta hur livet levas bör?

En drunknad man lär sig inte simma,
inget vågskvalp han hör.

Han ser ej havet kring sig gnistra,
han önskar ej längre land.

Hans sista ord är alltid bistra,
han håller sin egen hand.

En döende man ser döden blott,
likt du min bror förlorat
fantasin att göra stort av smått,
men ständigt smått förstorat.

Din oskulds blåa ögonbrunn
du frusit ned för gott,
din varma, smultronröda mun
du låtit gå mot grått.

Pojken min, du ser dina steg,
men ej vart de dig leder.
Att du blundar ibland gör dig inte feg.
Varför älskar du så din heder?
Jag minns när du älskade solvarmt hav.
Snart värmer solen din grav.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ellika med Poeter.se id #41268 innehar upphovsrätten